

Rytteriet og Ingeniurerne kunne være temmelig sikkert paa, at ikke en Oberst af Fodfolket bliver udnævnt til Artillerigeneral, Ingenieurgeneral, Rytterigeneral, turde det være noget mere tvivlsomt, hvorvidt Fodfolket var saa sikkert paa, at ikke en Oberst af de andre Waaben kan blive anvendt som General i Fodfolket, hvilket jeg forøvrigt ikke har det Alleringeste imod, men jeg mener kun, at som Krøstgrund er den ikke fuldkommen tilstrækkelig. Jeg tror derfor, saaledes staaer det idetmindste for mig, at det vilde være det Heldigste, dersom hele denne Del af Lovforslaget gik ud. Jeg skal nu vende mig til den Del af Lovforslaget, som forekommer mig at være den heldigste, nemlig den første og den sidste Del. Den første Del vedrører Generaler og den sidste Del Oberstlieutenanter og Lieutenanter af Forsærkningen. Disse sidste skal jeg ikke opholde mig videre ved. Med Hensyn til Generaler skal jeg kun gjøre et Par Bemærkninger. Jeg finder det fuldkommen rigtig, at man ikke her i den midlertidige Lønningslov bestemmer en højere Lønning for Generallieutenanter end den, de nuværende ældste Generaler have. Thi saaledes, som Forholdet jo var, indtil Tillæget til Hærløven kom ud, dannede Generalklassen en eneste Klasse med 2 Lønningsafdelinger. Den ældste Halvdel lønnedes med 8,000 Kr., og den anden Halvdel med 7,000 Kr. Hvis af disse Generaler man gjorde til kommanderende Generaler i de to Generalkommandodistrikter, var ligegyldigt med Hensyn til Lønningen, og naar man ikke har taget noget Hensyn dertil, er der upaatvilelig dertil to Grunde, for det første, fordi man vel har tænkt sig, at naar en General havde gennemgaaet to Gange Lidprøven af et Valg, først til Stabsofficer og senere til General, og havde staaet i længere Tid som saadan, var der vel Grund til at formode, at Krigsbestyrelsen i Reglen vilde kunne finde Bæklædere til de to højeste Poster i Hæren mellem den ældste Halvdel af Generalerne. Men desuden var der vel den anden Grund, at dersom Administrationen ikke kom til det Resultat, men hellere vilde have en Yngre paa den Post, vilde man dog forhindre, at den Ældre, som paa den Maade blev, som man siger, sprungen forbi, derfor skulde lide nogen Afkortning i sin Lønning. Det har jo ogsaa hidtil været saaledes, at de kommanderende Generaler i de to Generalkommandodistrikter ere blevne valgte mellem den ældste Halvdel af Generalerne. Ved det sidste Skifte i den første Generalkommando har imidlertid Regjeringen anset det for heldigt at træffe sit Valg mellem den yngste Halvdel af Hærens Generaler, og derved vilde der i og for sig ikke opstaa noget særdeles Mærkværdigt, dersom der ikke ved Tillæget til Hærløven var skabt to Klasser af Generaler, to Charger i Generalklassen, nemlig Generallieutenanter og Generalmajorer. Men derved indtræder det uhel-

dige Forhold, at en Generallieutenant, altsaa En, der er i en højere Klasse, af en højere Rang, bliver lønnet mindre end en Generalmajor, En, der bæklæder en Generalmajors Stilling. Det er et Forhold, som ganske sikkert ikke er heldigt, og som jeg finder det fuldkommen rigtig, at Regjeringen søger at raade Bod paa. Et andet Spørgsmaal er, hvorvidt den Maade, hvorpaa Regjeringen gjør det her i Lovforslaget, i og for sig er nødvendig, om det i og for sig maa siges at være rigtig nu at fremsjille dette i denne Form i Lovforslaget, eller om det ikke havde været heldigere, ligesom at gjøre det til et rent personligt Spørgsmaal, altsaa gennem Loven at tilstaa den nuværende kommanderende General i første Generalkommandodistrikt et saadant personligt Tillæg, at han blev stillet lige med de ældste Generaler, saalænge til han naaede op til den højeste Gage, eller indtil Generallieutenantslønningen blev fastslaaet. Svillen af disse to Maader man vælger, er for Næsten mig ligegyldigt, thi ved denne Bestemmelse i Loven, maa jeg tilføje, ifter der Ingen Æret. Der er ingen af de ældre Generaler, som lide nogen Æret derved, idet nemlig Fradraget af to Generallieutenanter bevirker, at Bedkommende, der vil rykke op blandt de ældste Generaler, dog ved Beregningen efter det mindre Antal kommer ind i øverste Halvdel og saaledes ikke lide noget Skaar med Hensyn til de Forhaabninger, han jo med Billighed kunde have hengivet sig til om ved den sidste kommanderende Generals Afgang at faae en højere Lønning. Jeg skal altsaa, som sagt, slutte mig til Lovforslaget for den første og den sidste Dels Bedkommende, hvorimod jeg ikke formaar at give det min Stemme, forsaavidt den midterste Del, Obersterne og Oberstlieutenanterne vedrørende, maatte blive vedtagen.

Krigsministeren (Ravn): Det forekommer mig, at det ærede Medlem i en vis Henseende saae noget skævt paa det foresliggende Lovforslag, nemlig overalt, hvor han talte om, at de her opsatte Lønninger skulde præjudicere Lønningsforholdene for Fremtiden. Det maa jo erindres, at med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes Lønningernes Størrelse endelig skal være, foresligger der jo et andet Lønningsforslag, i hvilket Regjeringen har neblagt sin Mening om, hvorledes Lønningernes Størrelse bør være. Her er blot Spørgsmaal om at omdele de bestaaende Lønninger; ikke en eneste af dem er forandret. Det er affurat det Samme, som fandt Sted i forrige Samling for Søværnets Bedkommende. Hvad Spørgsmaalet om Lønningernes Størrelse angaar, kan jeg i og for sig give det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at de ikke ere passende. Det er ingen passende Løn for en Regimentschef, som her foreslaaes. Men jeg gjentager det, det er ikke det, som jeg her tror, der skal reises Spørgs-